

ΕΛΛΑΣ

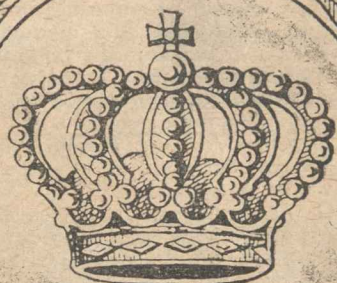
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 423
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΔΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ετησίαν Δραχ. 10.— Εξαμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 15.— > Φρ. 8.—

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ

ΠΩΣ ΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ

Εντός του φερέτρου, περί το όποιον δολοφύρεται σήμερα ένας δόλοκληρος λαός, εκλείσθη ο νεκρός όχι μόνον ενός αγαθού, άκάκου και προσφιούς Βασιλέως, αλλά κυρίως ενός ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ Βασιλέως.

Ο κηδεύμενος Αναξ ήτο ο τύπος και το υπόδειγμα του έστεμμένου άρχοντος, ως άπαιτεί αυτόν το Συνταγματικόν πολιτεία.

Κατά παράδοσιν, οι Βασιλείς φέρον ξίφος δια να θεωρούνται στρατιώται. Τούλάχιστον εις το παρελθόν δεν ήδύνατο να νοηθή Βασιλεύς μη στρατιώτης. Αφού ο στρατός ήνε ή δύναμις επί της οποίας στηρίζεται το κράτος, ο άρχηγός του κράτους ήνε κατ' ανάγκην άρχηγός και της δυνάμεως ταύτης και ως άρχηγός στρατού όφειλε να ήνε στρατιώτης.

Την παράδοσιν όμως περί στρατιώτου — βασιλέως ήλλοίωσε, κατά πολύ, το Συνταγματικόν πολιτεία. Αφ' ου ή δύναμις της κυβερνήσεως περιήλθεν εις χείρας του Λαού, ο Βασιλεύς έχρειάσθη να ήνε όχι τόσο στρατιώτης όσον πολιτικός. Ο Συνταγματικός Βασιλεύς ήνε ο περίφημος ρυθμιστής της πολιτειακής μηχανής, και ως τοιοῦτος άνεδείχθη απαράμιλλος, άληθώς ύπέρροχος ο Γεώργιος Α'.

Ηδη ο νέος Βασιλεύς άνήλθεν εις τόν θρόνον κατ' εύθειαν έν τού στρατοπέδου. Ο στέφανος τόν όποιον διακαίονται να φέρη δεν ήνε άπλοῦν σύμβολον βασιλικής ισχύος, ήνε πραγματικός στέφανος δάφνης, τόν όποιον του έχάρισεν ή Νίκη.

Έχουμε λοιπόν επί του θρόνου όχι Βασιλέα πολιτικόν αλλά Βασιλέα — Στρατιώτην, όπως Τόν θέλει ή παράδοσις και όπως ήσως τόν ώνειροπόλησε και ο Έλληνικός λαός.

Ας θεωρήσωμεν τούτο ως παρεργόριαν δια το σημερινόν πένθος μας και ως οίονδν δια το μέλλον. Τα κράτη εις τα όποια έδρασαν βασιλείς στρατιώται υπόκεινται ως παραδειγματα ζηλευτά άκμής και προόδου. Ο Κάιζερ, ο Κάρολος της Ρουμανίας, αυτός ο Φερδινάνδος της Βουλγαρίας, ήγεμόνες στρατιώται ώδήγησαν τας χώρας των εις άκμην και μεγαλείον.

Πολύ περισσότερο από αυτούς ο Κωνσταντίνος ΙΒ'. άνέρχεται τόν θρόνον όχι μόνον με έλπίδας δια το μέλλον αλλά με δάφνης από το παρελθόν.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Η Αυτορία προέβη εις νέαν διακοίνωσιν προς την Μαυροβουνιτικην Κυβέρνησιν, άπατούσης όπως παύση ο περαιτέρω βομβαρδισμός της Σκόδρας μέχρι της έξόδου εκ της πόλεως του άπλου πληθυσμού.

Οι σύμμαχοι βασιλείς δεν θα δυνήθουν να παραστήν εις την κηδείαν του Έλληνος βασιλέως, ένεκα των περιστάσεων.

Τους βασιλείς των συμμάχων θ' αντιπροσωπεύουν αντιπροσωπείαι υπό την ήγεσίαν των Διαδόχων των θρόνων.

Ο κ. Προΰπουργός, αφού συνεγράψθη μετά της Α. Μεγαλειότητος εις την Θεσσαλονίκην, άνεχώρησεν έκείθεν επιβαίνων της «Σφακτηρίας».

Ο Αμέλιο ήγενεν ήρωος νέαν κατορθωμάτων εις τας νήσους τας εθριοκομένας υπό την κατοχήν της Ιταλίας.

Εις εγκρίτους νησιώτας έδήλωσεν ότι ούτε ή Τουρκία, ούτε ή Ελλάς θα καταλάβουν τας νήσους, επιλέγον :

«Άλλως τε τί την θέλετε την Ελλάδα, ή οποία έχει νόμους να κατατομή τους ανθρώπους και ή οποία δεν έχει δικαιοσύνην άμερόληπτον ως ή Ιταλία; Μη χειρότερα!

«Αμα τη άφίξει του Βασιλέως Κωνσταντίνου εις Θεσσαλονίκην ο νεκρός του Βασιλέως Γεωργίου έτέθη εντός φερέτρου.

Το σεπτό σκήνος έξετέθη εις προσκύνημα από της 8ης π. μ. εις την εισόγειον άψιδου των Άνακτόρων.

Ο ύπουργός των Θρησκευμάτων της Τουρκίας άπηγόρευσε τόν Πατριάρχη να τηλεγραφίση ούλλητήρια επί τῷ θανάτῳ του Βασιλέως Γεωργίου.

Κατά πληροφορίας εκ Λονδίνου ο Άγγλος Άρμοστής Κύπρου επανέρχεται επί άδειας εις Λονδίνον, όπθεν δεν θα επιστρέφη πλέον εις την έκεί θέσιν του.

Το ξήμα της Κύπρου θα λυθή συμφώνως προς τους προωιονίους πόδους των κατοίκων της.

Η κατάστασις του Έλληνισμού της Θράκης χειροτερεύει.

Οι Τούρκοι εξακολουθούν τας σφαγάς, τας θηριωδίας και τους έκβιασμούς των.

Ο κ. Προΰπουργός άφίκετο εις Αθήνας.

Η κηδεία του Βασιλέως Γεωργίου, καθώς έδήλωσεν ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος, θα γίνη την προσεχή Πέμπτην.

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Έξεκίνησαν και οι δύο από την πρωτεύουσιν της μικράς Ελλάδος δια να διευθύνουν την νικηφόρον προέλασιν του Έλληνικού στρατού εις το ποθητόν έδαφος της δουλης Ελλάδος. Μετ' όλίγον ή πρωτεύουσα της Μακεδονίας, ή ώνειρευμένη και ιερά των Έλλήνων πόλις, ή Θεσσαλονίκη, έγινετο έλληνική, και ο ένας — ο λατρετός και άλησμόνητος Βασιλεύς Γεώργιος ο Α' — έμενεν εκεί, πιστός στρατιώτης του υπεράτατον καθήκοντος. Καμία δύναμις, καμία βία δεν θα ήδύατο να τόν μετακινήση.

Ο άλλος — ο ένδοξος στρατηλάτης υιός Του Κωνσταντίνος — αφού ώδήγησε θριαμβευτικός τόν στρατόν Του μέχρι τόν άκροτάτον σημείον της Έλληνικής Μακεδονίας, εστράφη ως κεραυνός προς την Ήπειρον, την όποιαν δεν ήγγισεν να έλευθερώση και να εισέλθη νικητής και τροπαιούχος εις την θρυλικήν της πρωτεύουσιν, τα Ιωάννινα.

Και μετ' όλίγον ποία τραγική και Αισχόλειος Μοίρα, Ο ένας εις την μίαν πρωτεύουσιν έπιπτεν ως ο τελευταίος Έλλην στρατιώτης και ύπερασπιστής της εθνικής Ιδέας, και ο άλλος εις την άλλην πρωτεύουσιν, πριν άκόμη σιγήση το τηλεβόλον, ένόπιον του όποιου ίστατο ως ο τελευταίος Του στρατιώτης, άνεκυρόσσετο Βασιλεύς των Έλλήνων.

Η Θεσσαλονίκη και τα Ιωάννινα έδέθησαν με τας Αθήνας με μίαν άλυσίδα την όποιαν καμία ανθρώπινη δύναμις δεν θα δυνήθη πλέον να συντήρη. Είνε ή άλυσίδα ή πεπρωμένη και ή κοσμοϊστορική.

Οι θεοί του Αισχύλου εξακολουθούν να κυβερνοῦν τας τύχας της Ελλάδος.

Πελασγός

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ κ. ΔΑΓΚΛΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ

Από περιγραφήν της ύποδοχής ή οποία έγινε εις τόν στρατηγόν κ. Δαγκλήν εις το Άργυρόκαστρον, διαβάσμεν και τα έξης :

«Πο μεσημέρι άκριβώς όταν ο στρατηγός εισήλθεν εις την στενήν κοιλάδα του Δρόμου, της οποίας έκάτωθεν αι πλαγιαί καλύπτονται δια σειράς έλληνικοτάτων χωρίων.

Έκαστον τούτων μέχρι της δημοσίας όδοῦ ήλθεν άνεγείρει και μίαν άψίδα εκ δαγνών και μύρων. Όταν ο στρατηγός έφθασεν, ιερείς ένδεδυμένοι τα ιερά των άμμια προσήρσαν, έκφράζοντες την εύγνωμοσύνην των δια την άπελευθερώσιν των, ένφ ήλεροκορμιοι χωρικοί έζητωκραύγαζον.

Εις Γεωργουτάτες αι χωρικοί έσπον τον χορόν πυροβολούσαι, όμοιως και εις Βαλάναν.

Η πομπή έφθασεν εις άκροτάσιν ενός μισμέτρου πρό της πόλεως του Άργυροκάστρου, ένθα άνέμενεν ο Μητροπολίτης Δαρουπόλεως κ. Βασιλείος και άλλοι έπίσημοι. Η πομπή ήτο συγκινητικώτατη.

Όσοι άμφισβητούν την Έλληνικότητα της Ήπειρου άς διαβάσουν τοιαύτης περιγραφής :

ΕΥΓΕΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑ

Την παρελθούσαν Κυριακήν εις τόν Παράσι άνεβιβάσθη ο Έσσατ-πασσάς μετά της έπιτελείου του. Πρός ύποδοχήν του το Υπουργείον των Στρατιωτικών άπέστειλε τόν αντισταγματάρχην κ. Κοντογιάννην.

Μόλις έξήλθεν ή ακολουθία, έχουσα επί κεφαλής τόν Έσσατ-πασσάν και τόν κ. Κοντογιάννην επί της παραλιακής όδοῦ, όλος ο έπει σνηθροισμένος κόσμος, άπεκαλύφθη και άρχισε να χειροκροτή.

Ο Έσσατ-πασσάς έταράχθη κατ' αρχάς διότι δεν ήδύνατο να έξηγήση την έκδήλωσιν αυτήν του πλήθους, αλλά κατόπιν ένόμισεν ότι άπηνήνετο αυτή προς τόν κ. Κοντογιάννην. Όταν όμως ο κ. Κοντογιάννης του ειπεν ότι ο Παράσιός λαός χειροκροτεί τόν γενναίον Τούρκον στρατάρχη, ο Έσσατ-πασσάς ειπε συγκινημένος :

«Όστε οι Έλληνες χαιρετούν και τους ήττημένους; Η έκκλησις του γενναίου στρατηγού άποδεικνύει πόσον το κίνημα του λαού της γειτονίας πόλεως ήτο ευγενές και ύπέρροχον.

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Εις την διακοσίμωσιν του ναού της Μητροπόλεως θα επικρατήση το χρώμα μαύ. Η έκφορά θα γίνη δια των όδων Εωγγεληστρίας, Έρμου, Σταδίου, Αγίου Κωνσταντίνου και Θ. Δηληγιάννη μέχρι του σταθμού Λαρίσης, όπου δι' άμαξοστοιχίας ο νεκρός θα μεταφερθή εις Τατόιον, όπου θα τεθή εις το Βασιλικόν Μανσολέιον.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Εις κομόπολιν της Πελοποννήσου συνέβη γυναικόμενον έπεισάδιον, το όποιον δείκνυι πόσον ο Βασιλεύς Γεώργιος έπονούσε, μέχρι της έλαχίστης λεπτομερείας, τόν τόπον του.

Οι μαθηταί ενός δημοτικού σχολείου προσήλθον να χαιρετήσουν τόν Βασιλέα, χαρισόντες εις τα χέρια των μεγάλους κλάδους πεύκων. Το θέαμα ήτο πραγματικώς όραιο. Τα παιδιά παρετάχθησαν και ήρχισαν να ψάλλουν ένθιμον. Όταν ο ύμνος έτελείωσεν ο Βασιλεύς έκάλεσε τόν διάδοκαλόν.

Καλές φωνές έχουν τα παιδιά, ειπεν, αλλά έπρεπε να τα μάθης να μη κόβουν τα πεύκα.

Μα όταν πρόκειται περί του λαοφιλιού ήμών Άνακτος... ειπεν ο διάδοκός, ο όποιος τα ειχε χάσει στο μεταξύ.

Ότε τότε, ειπεν αὐστηρός ο Βασιλεύς. Να τους μάθης να μην κόβουν τα δένδρα γιατί δεν τάζουμε πολλά και μας χρειάζονται.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η «Τριμπίνα», το έπίσημον αυτό Ιταλικόν φύλλον, γράφει ότι κατά πληροφορίας έ-

κέρου πηγής ή Άγγλία θα παραχωρήση την Κύπρον εις την Ελλάδα, θα λάβη δε χώραν ή υπό των Έλληνικών στρατευμάτων κατάληψις εντός όλίγου.

Προσέβηται ότι επιδιώκεται τοιουτοτρόπως ή έξοστιας πίεσις επί της Ιταλίας δια να έκχωρήση και αυτή την Ρόδον εις την Ελλάδα.

Η ΕΥΧΗ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΟΣ

Ο ήρωικός βασιλεύς του Μαυροβουνίου Νικήτας έδήλωσεν ότι δεν θα επιστρέφη ποτέ εις την Κεττιγην και ειπε άποφασισμένος να πέση νεκρός πρό των τειχών της Σκόδρας, εάν του έμποδισή υπό της Αυστρίας ή εισόδός του εις την πολιορκουμένην πόλιν, της οποίας από ήμέρας εις ήμέραν έπικείται ή παθέδοσις.

Ο ήρωϊσμός των άδελφών — Μαυροβουνίων, εάν άφνιει συγκινητήριος τους άλλους, ήμεις τους Έλληνες, οι όποιοι συνεδέθημεν εις τόν τελευταίον πόλεμον με τόσον άρρήγματος δε-

μούς, όχι μόνον μας συγκινεί, αλλά μας κάμει να παρακολουθώμεν το ζήτημά των, ως να ήτο έντελώς Ιδικόν μας.

Η εύχη κάθε Έλληνος ήνε όπως οι γενναίοι άδελφοί των Μαύρων Όρέων άνακηρύξουν έντός όλίγου πρωτεύουσάν των την Σκόδραν, εις τα τείχη της οποίας τόσοι πολεμισταί έθρον ήρωϊκών θανάτων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΡΙΣΚΟΝ

Εις την πλαγίαν του Ιστορικού Δρίσκου πολλοί Γαριβαλδinhoi έπήγαν και έτέλεσαν μνημόσυνον ύπερ των πεσόντων ήρωϊκώς Έρυνθροχιδών.

Οι Γαριβαλδinhoi άνέβρον άταφον άκόμη τόν νεκρόν του συμπόλεμου των Γερακάρη.

Υπάρχουν πιθανότητες ότι θ' άνευρεθή έπίσης και το σκήνος του ποιητού Λαυρετίου Μαβίλη.

Ότι δυστυχώς ήτο άληθής ή είδησις ότι ο γενναίος ποιητής δεν έτάφη υπό των ιδίων του.

ΤΟ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο πολυχρονισμός του νέου Βασιλέως ένάλη δια πρώτην φοράν την παρελθούσαν Κυριακήν εις διας τας έκκλησίας, εις τας περισσότερας των όποιων ώνομάσθη Κωνσταντίνος ΙΒ'.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΣΣΑΤ

Από συνέντευξιν, την όποιαν έδωσεν ο Έσσατ-πασσάς, άποσπώμεν τα έξης σχετιζόμενα με την Άλβανίαν και τους Άλβανούς :

Οι Άλβανοί, ειπεν, έχουν μέσα των την άπειθαρχίαν, την άταξίαν, την τάσιν προς την κλοπήν και την διαρπαγήν. Πώς ήνε δυνατόν αυτός ο λαός, με τέτοια έλαττώματα, ο άμαθής, ο άπολίτιστος, ο μωαμεθανικός, να έψη περιανκλωμένους από τόσα άλλόφυλα και άλλόθρησκα έθνη, έθνη προηγμένα εις τόν πολιτισμόν και την στρατιωτικήν τέχνην; Η Άλβανία θα ήνε μία μικρά Τουρκία άνάμεσα σε τόσα Χριστιανικά Κράτη, Αφού δεν ήμύρεσε μία μεγάλη Τουρκία ν' άνθέξη στήν Εύρωπην, πώς ήνε δυνατόν ν' άνθέξη μία μικρά Τουρκία — ή Άλβανία.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'. ΟΡΚΙΖΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Η ιστορική στιγμή της ορκωμοσίας του νέου Βασιλέως. Άριστερά Αδελφός Ιστανί ή Α. Μ. ή Βασίλισσα και άριστερά Αδής ο νέος Διάδοχος. Δεξιά του Βασιλέως ή Ίερά Σύνοδος και άριστερά της Βασιλείας το Υπουργικόν Σύμβούλον.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΩΣ ΕΙΔΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ
ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ

Από τὰς πέντε τὸ πρωὶ ρεύματα κόσμου ἐξεχύθησαν ἀπὸ ὅλας τὰς συνοικίας διευθυνόμενα πρὸς τὴν Βουλὴν ὅπου θὰ ἐγένετο ἡ δρο-

μὰς ἡ μαζὰ ἡ φέρονσα τὸν πρωθυπουργὸν κ. Βενιζέλον. Κατόπιν καταφθάνει ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τὸν πρύτανιν κ. Ζιμνὴν

τὴν πριγκίπισσαν Μαρίαν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ στοῦ τοῦ πριγκίπου Γεωργίου κ. Λεμπόνη, τὸν πριγκίπου Ἑλένη, κόρην τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀλλὰ ἡ μαζὰ φέρει τὸν Δαυίδον Γεώργιον.

Ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐκκινεῖ ἀκριβὸς τὴν 10 καὶ 25' π. μ.

Εἶνε ἀπερίγραπτον τὸ τί ἐπηκολούθησε τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἀπὸ ὅλων τῶν χιλιάδων ἐκείνων τὰ στόματα ἀντήχουν βροντόφωνα αἱ φράσεις:

— Ζήτω ὁ Βασιλεῖς!
— Ζήτω ὁ Κωνσταντίνος ὁ Δωδέκατος!
— Ζήτω ὁ Ἐλευθερωτής!

Καὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον τοῦ πρὸς τὸ πλῆθος διὰ νὰ τὸ χαιρετῇ στρατιωτικῶς καὶ ἐφάνη ἡ θλίψις τοῦ ἡγεωγραφισμένη εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ ὄψιν, τὰ κοινὰ μάτια τοῦ καὶ τὰ συνεισφαιρόμενα ἀπὸ τὸν πόνον χεῖλιν τοῦ δὲν ἔμεινε κινεῖς, κινεῖς χωρὶς νὰ γῆσι δάκρυα βαθεῖας λύπης καὶ νὰ μὴν ἀναδημιουργήσῃ τὸν ἐπικαταράτον δολοφόνον, ὁ ὅποιος μὲς ἐπικρανε τὸσον πολὺ ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὴν μεγάλῃν μὲς ἐθνικὴν χορὰν καὶ μὲς ἐσκόρπισε τὸσον πένθος. Καὶ ὅλοι τότε ἐπανελάβον με μεγαλειότητα δυνάμιν:

— Ζήτω ὁ Βασιλεῖς!

— Ζήτω ὁ Κωνσταντίνος μὲς!

— Ζήτω ὁ Ἐλευθερωτής!

Ρόδα καὶ μενεξέδες ἐρρίπτοντο ἀπὸ τὰ παρὰ τὴν τὸν ἐκδοχέον εἰς τὴν βασιλικὴν ἀμαξάν, ἐν ἧ' σπινθίρας τοῦ πλῆθους εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατὰ κράτος.

Ἐνα παρόδοξον συναισθημα λύπης καὶ γὰρ κατεῖχε τὴν λαϊκὴν ψυχὴν. Λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεπτοῦ Ἀνακτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν τὸν εὐγενὲς

καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἀνώτεροι διοικητικοὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ἐν Ἀθήναις εὐρισκόμενοι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Συντεχνιῶν καὶ τῶν Σωματείων.

Ἐξέφωτο περὶ τὴν 10 καὶ 20' π. μ. ἀντιχεῖ βαρὺς τηλεβόλον κατός.

Ἐρχεται... ἐρχεται! φωνάζουν ὅλα τὰ συνοστασμένα πλῆθη καὶ ἕνα εἶγος ὑπερόχου συγκινήσεως διατρέχει τὰς φλέβας τοῦ καθενός.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ

Πράγματι, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐρρίφθη ὁ πρῶτος κανονιστικὸς, ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης Σοφίας ἐπιβαίνοντες τεθλιπτοῦ ἀμαξίης, ἐξέρχονται τῶν Ἀνακτορῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει αὐτοκίνητον, φέρον

σχεδίων καὶ προθέσεων τῆς, διότι ἐπελόμενα νὰ ὑποδεχθῇ διαφοροτρόπος τὸν λατρετὸν Ἐλευθερωτὴν ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν τὰ ὅποια τὸσον ἐδόξατο, δοξάζον συγχρόνως τὰ Ἑλληνικά ὅπλα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν, ἡ ὅποια τὸν ἐβγαλεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν Βασιλείαν τῶν Κωνσταντίνων, ἔπειτα ἀπὸ τῶς ἐθνικὰς περπετείας διὰ μέσου τῶσιν σκοτεινῶν αἰώνων.

Δι' αὐτὸ εἰς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκαιρέτως τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς δρομολογίας του, τὴν Ἀνατολὴν τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος.

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ
ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Ἀπὸ τὰς 9 ἤρχισαν τὰ διάφορα τμήματα τοῦ στρατοῦ νὰ προσέρχονται καὶ νὰ παρατάσσονται. Ὅλα τὰ ἐμπεδα σώματα ὑπὸ τὴν διοίκησιν ταγματάρχων, δύο πεζοποροὶ πυροβολαρχαί, δύο τάγματα μηχανικοῦ, οἱ Εὐέλπιδες, ἀγίματα ναυτῶν καὶ οἱ χωροφύλακες κατετάχθησαν ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν τῆς Βουλῆς μέχρι τῶν Ἀνακτορῶν. Ἀπὸ τῶν προειρηθέντων διμοιρίων ἱππέων σαλπικτῶν περιήρχετο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως σαλπίζουσα ἕνα γλυκὺ ἐγερτήριον καὶ ἐξαγγέλλουσα τὸ μεγάλο γεγονός.

Μέσα εἰς τὴν ὥραιαν ἡμέραν ὅπου ὅλα ἦσαν γαλανά, αἰθρία, ἀπὸ τὰς σημαίας, τὰ σύμβολα καὶ τὰ χρώματα τῆς διακοσμῆσεως τῆς Βουλῆς καὶ τῶν κεντρικῶν καταστημάτων, μέχρι τοῦ ἁπλοῦ οὐρανοῦ, οἱ ἦχοι τῶν σαλπικτῶν ἐδόνησαν τὸν ἥσυχον ἀέρα καὶ ἐσκόρπισαν εἰς τὰς συντετριμμένας ἀπὸ ἐθνικὸν πένθος ψυχὰς τὴν χαρὰν τοῦ μεγάλου διὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονότος.

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

Ἐν τῷ μεταξύ ἀρχίζει ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων ἐν μεγάλῃ στολῇ.

Οἱ βουλευταί, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὁ σεβ. Μητροπολίτης, οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί, ὁ κ. Τάφφελ, τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς στρατιᾶς κ. Ἐντοῦ καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐξόν κρατῶν καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι τῶν πρεσβειῶν.

Αἱ σαλπικτῆς μετ' ὀλίγον ἀγγέλλουν τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Προηγείται

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ
ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α.

ΑΝΕΤΑΤΟΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Παύλας τοῦ Δαυίδου, Γερμανικοῦ καὶ Ἀγγλικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἀρχηγὸς τοῦ Ρωσικοῦ συντάγματος τοῦ Νέσκη ἀρ. 1.

Συνταγματάρχης βακτῆρης τοῦ 99ου Ἀστρομαχοῦ Συντάγματος τοῦ πεσικοῦ.

ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΕΡΟΥ.

ἱππότης τῆς περσικῆς τῆς Ἀγγλίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἑρρίκου Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἑρρίκου Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῆς Βουλγαρίας.

Μεγαλόσταυρος τῆς Λεωφόρου τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἑλέφαντος καὶ ἀνώτερος Ταξίαρχος τοῦ Δανέβραχ τῆς Δανίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Λουδοβίκου Α' τῆς Ἑσθίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Καρόλου Γ' καὶ ἱππότης τοῦ χρυσοῦ δέρατος τῆς Ἰσπανίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Δανιὴλ Α' τοῦ Μαυροβουνίου.

Μεγαλόσταυρος τῶν Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τῶν Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Στέμματος τῶν Βενδῶν τοῦ Μεκλεμβούργου Σέρβιν.

ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ. — Ο ἀειμνήστος Βασιλεὺς ἐπιθεωρῶν περὶ τὴν 25 Μαρτίου, τὸν στρατὸν

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Β'

ΑΝΕΤΑΤΟΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἀντιστράτηγος ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ Ρωσικῷ Συντάγματι τοῦ Πεσικοῦ Νέσκη ἀρ. 1.

Ἀντιστράτηγος ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ Ρωσικῷ Συντάγματι τοῦ Πεσικοῦ τῆς Φρουρᾶς.

ΜΕΤΑΛΑΟΣΤΑΤΙΣ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΕΡΟΥ.

Μεγαλόσταυρος Ἀλέξανδρου τῆς Ἀγγλίας.

Μεγαλόσταυρος τῆς Πίστης τοῦ Βαδεν.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἑρρίκου Ἀλέξανδρου τῆς Βουλγαρίας.

Μεγαλόσταυρος τῆς Λεωφόρου τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

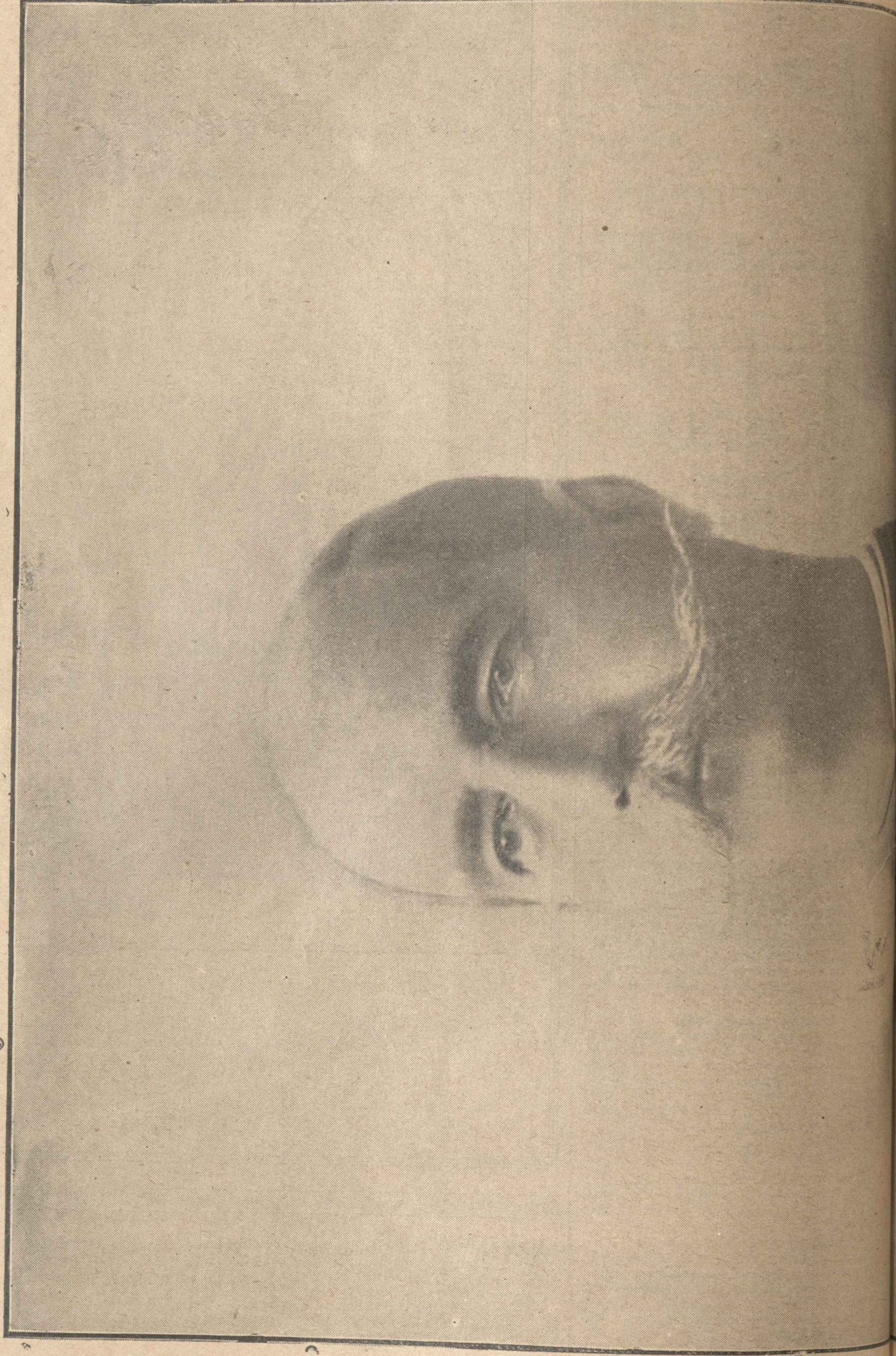
Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἀλέξανδρου τοῦ Βασιλέως.

Ο ΜΑΡΤΥΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΡΩΤΟ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΟΝ ΚΗΔΕΥΟΜΕΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ'.
ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΟΝ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ."

12 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Αλήθεια, άρχηγέ, έσφαλλα, και μου πρό-
πει να με διώξουν. Υπάρχεισα δέκα πέντε
χρόνια, καθώς είπαμε, και πάντα μπορώ να
πώ τιμια. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει τίποτα... Είς
το έπαγγελμά μας δεν έχει κανείς το δικαίωμα
να σφάλη. Διατάξατε να με σβύσουν. Ο' απο-
θάνω από πείνα, καθώς και τα παιδιά μου...
Έχω τρία, που δεν έχουν παρά μόνον έμένα,
από τον καιρό που πέθανε η μάνα των από
τη ζέστη και το κρύο που πήρε στο πλυ-
σταρείο. Τόσο το χειρότερο! αυτό θα με μά-
θη να μη χαιτώ, ότι κάθε άνθρωπος μου
λέει στο όρομο... Έπειτα φάνηκε και πολύ
άνοητος... Από το βρος του, και από τον τρό-
πον όπου μου έδειξε το χαρτί του, έβρεπε να
καταλάβω ότι δεν ήταν άθωπος του σπιτιού...

— "Αν τουλάχιστον έβλεπε τον αριθμόν του
χαρτιού! αλλά θα μου πής πως δεν το σκέ-
φθηκε καθόλου, επανέλαβε με πικρίαν ο άρ-
χηγός τον όποιον ή άποτυχία αυτή κατέστη
σεν εκτός έαυτού.

— "Οχι, δεν το σκέφθηκε, άρχηγέ, καθώς
δεν έπρόσεξε τότε... και τώρα το ένθυμώμαι...
ότι το χαρτί ήταν κατά το παλαιό σχέδιο...
χαρτί παιδιού, που ό καθοχότος θα έβριζε ή
θ' αγοράσεν... Έκαμα σάν νεοσύλλεκτος... τι
τά θέλετε; εινε και μέρες που δεν εινε κα-
νείς στο καλά του... Έπειτα, δεν θα μπορούσα
να μείνω... οι σύντροφοι θα το μάθουν... δεν
θα μπορούσα πειά να τους βλέπω... Άς μου δώ-
σουν τα πατσιόνα... το άξιζω... θα πάω να
γείνω όδοκαριστής ή οακοσυλλέκτης για να
χουν φρονιμά τα παιδιά μου... "Ω! δεν σάς τα
λέω αυτά, επειδή έλπιω να σάς συγκινήσω,
άρχηγέ, προσέθεσεν ο Πιεδούσης, όστις παρ-
τηρησεν έλι του προσώπου του άρχηγού του
κινήμα οίκτου. Ξέρω τί μου πρέπει και δεν
παρτανούμαι... δεν θα ξεχάσω μάλιστα ποτέ
πως έλοθε πάντοτε καλός για μένα... δεν θα
ξεχάσω όμως ποτέ και τον άθλιον έκείνον,
που ήταν άφορμή της δυστυχίας μου... Οά τον
ζητώ ως πού να τον βρω... και θα τον βρω τον
μπερμπάντη... και δεν θα ευχαριστηθώ παρά
μόνο την ήμερα που θα τον δώ να κρέμεται
στη πλατεία της Ροκέτας.

— Πιστεύεις λοιπόν πως θα τον άναγνωρί-
σης; ήρώτησε ζοηρά ό άρχηγός.

— Μάλιστα, από τα μάτια. Δεν ήταν πολύ
φως όταν τον σταμάτησα, γιατί είμθετα
μακριά από το φανάρι, αλλά τα μάτια του έ-
λάμπανε σαν του γάτου. Έπειτα έχει ματόφρυ-
δα που ομόνουν στη ρίζα της μύτης. Δέ λέω
τίποτε για το κανόνι και το παλτό, γιατί δεν
θα εινε άνόητος να τά ξαναφορέση. "Όμως,
ποιός έβρει; Βρίσκονται μέσα στο μυαλό μου...
χρώμα, κόμπος, πράγμα, όλα γενικά και θα τά
χρωμαίσω άν τα δώ και στο τέμπλο! Και σάς
λέω άκόμα, άρχηγέ, να μη με λένε Γιάννη Πιε-
δούση, άν δεν βάλλω πάλι στο χέρι τον τιποτέ-
νιον αυτόν, που έγινε άφορμή και με πετούν
από τη θέσι μου.

— Άκουσε, ελπεν ό άρχηγός μετά τινα σιω-
πήν, εινε ή πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό.
Δεν παύουν ένα καλό στρατιώτη, γιατί παρ-
ελπεν μιά μόνη φορά την ύπηρεσίαν. Και έξ
άλλου, δεν θέλω τα παιδιά σου να μείνουν δυ-
στυχημένα. Σε κρατώ.

— Αλήθεια, άρχηγέ;
— Ναι, με δύο όμως συμφωνίας. Η πρώτη
εινε, ότι δεν θά πής ούτε λέξιν εις τους συν-
τρόφους.

— Μείνετε ήσυχος, άρχηγέ, δεν επιθυμώ μά-
λιστα να με πάρουν δια άνόητον.

— Η δεύτερη εινε, ότι θά κάμης τ' αδύνα-
τα δυνατά δια να διορθώσης την άνοησίαν σου.
"Αν θέλεις να εργασής δια λογαριασμόν σου,
θα εργασής άκόμα δια το σπίτι, αλλά θέλω
να βρής αυτών τον άνθρωπον.

— Θα τον έχετε, άρχηγέ, και άν καμιά φο-
ρά σάς χρειασή κανείς για να πέση στη φω-
τιά να σάς, καμπε μου άμέσως σημετω... έλ-
πεν ό Πιεδούσης δια φωνής πνιγομένης.

— "Οχι λόγια, δέκοντες ό άρχηγός, αλλά έρ-
γα. Έκάμμεν άποψε κακήν εργάσιαν, άς προ-
σταθήσουμε να εργασώμε σημερα το πρωί
καλλίτερα. Οι άνθρωποι μας εινε στη θέσι των;

— Δεν κινηθήκαμε από τον καιρό που τους
έδωσα το σύνθημα.

— Καλά. Θά πής να τους πής να εξακολου-
θήσουν να φυλάττουν και θά περάσης πρώτα
από το άστυνομικό-σταθμό. Θά πής στον ύπα-
στυνόμο πως τον περιμένο έδω για να σηκώ-
σουμε ένα πτώμα.

— Πώς! άρχηγέ, εινε;
— Εινε ένας άνθρωπος σκοτωμένος στο έ-
στατιόριο, ελπεν ό άρχηγός δια τόνοιν, ως να
έλεγεν: "Εινε ένα σινικό άγγειόν επί της έ-
στίας της αίθουσής".

— Λύο! ελπε με χαμηλήν φωνήν ό Πιε-
δούσης. Λουκίετα καλά ό άνθρωπος αυτός με
τά έννομένα φρόδια.

— Από το σταθμό θά πής στην έδον Γυ-
δοτ—δε—Μοροά, άρχηγέ.

— Έκατάλαβα, άρχηγέ, εις του κυρίου Τολ-
βιάκ.

— Έμπρός, δεν ελσαι τόσο άνόητος, όσο
έβρεπε κανείς να πιστέψη. Ύστερα από έκείνον
που πρό όλιγου έκαμες. Ναι, σπου Τολβιάκ.
Θά του πής πως τον ζητώ χωρίς να χίσση
στιγμήν. Αυτό μόνο θα του πής και τίποτε πε-
ρισσότερο, μ' έννοεις; ... και έπειτα θα τον ό-
δηγήσης έδω.

— Ένώησα, άρχηγέ. Τότε λοιπόν ό κύριος
Τολβιάκ θα διευθύνη την υπόθεσιν αυτήν...

— Τι σε μέλει γι' αυτό;
— Με συμπάθειο, άρχηγέ: έρωτώ γιατί δεν
θα δυσχερεσθής να μάθω με ποιόν θα συνερ-
γασθώ... Έπειτα, καθώς έφέρετε, ό καθένας
άρχηγός έχει και μέθοδον... και προσπαθώ
πάντα να συμμορφώνομαι μ' αυτήν... Παρα-
δείγματος χάριν, κάθε φορά που με μεταχει-
ρισθην ό κ. Λεκόν...

— Ό Λεκόν δε θέλει πειά να εργασθής. Θά
εργασθής υπό τας διαταγάς του Τολβιάκ.

— Και θα εργασθής καθώς πρέπει, άρχηγέ,
ήμπερείτε να ελσθε βέβαιος δια τούτο. Κρίμα
όμως που ό κ. Λεκόν δε θέλει πειά να εργα-
σθής, διότι αυτός ό όμοιος δε βρέθηκε άκόμα...

— Θά τον φθάσώ ό Τολβιάκ, όταν κάμω ά-
κόμα άλλη πειρά στη Γαλλία. Άρκετά έφλα-
ρησαμε. Έμπρός, τρέξε. Πάρε μιά άμαξα για
να πής γρήγορα, και πρόσεξε μη κάμης ά-
νοησίες.

— Ό Πιεδούσης έξαλλος εκ της χαρής ότι έπα-
νέκτησε την έννοιαν του προϊσταμένου του,
και διακαίμενος υπό της επιθυμίας να έπα-
νορθώση το σφάλμα του, έχωρτίσσε τον άρ-
χηγόν του και έξήλθε.

— Πρόσεχε τα ίχνη που εινε στο χιόνι!
του έφώναξε ό άνώτερος άστυνομικός υπάλ-
ληλος.

Και άφοι έπέρασε την αίθουσαν, έπήγε δια
να παρατήρηση δια του μισανιγμένου παρα-
θύρου, έβεβαίωθη δε μετ' ευχαριστήσεως πώς
ό Πιεδούσης έκαμε μέγαν κύκλον δια να μη
καταστρέψη τα ίχνη τα όποια τριάντα έξ ώρας
άρχηγερα ελχον χαράζει και ό δολοφόνος και
ό βωβός.

— Άλλά ίχνη βημάτων, προσφάτως επί της
χιόνος χαραχθέντα, έφαινοντο πλησίον των δύο
πρώτων. Τα ίχνη ταύτα ήταν άναμφιβόλως
του νυκτερινού ξένου, που ελχε κλείσει τον άρ-
χηγόν της άσφαλείας μέσα στη θήκη του όρο-
λογίου, ουδόλως δε άνεμγνύνοντο μετά των
άλλων.

Ταύτα θα έχρησόμενον ως άφετηρία συγ-
κρίσεως δια ν' αποδειχθής ότι ό ξένος αυτός
ελχεν έλθει την προηγούμενην ήμεραν, και την
περίπτωσιν ταύτην ό πεπεισμένος υπάλληλος
υπεσέχθη καθ' έαυτών να μη λησμονήση.

— Έπί του παρόντος έσκέπτετο μόνον να ελ-
σθή εις την όδον των κανονικών ενεργειών,
εις την έπιβεβαίωσιν της καταστάσεως του
νεκρού, τας έρευνας επί της ταυτότητος αυτού,
και άλλα μετρα εν χρήσει εις συνήθεις περι-
στάσεις. Οι ώθήσαντες αυτόν λόγους όπως άνα-
βάλλη την έπίσημον ενεργείαν δεν ύφίσταντο
πλέον, άφοι ό δολοφόνος ήξευρε ήδη ότι ή
οίκια ελχε καταληφθής υπό της άστυνομίας.

Δεν ήμπερούσε πειά να έλπιση ότι άφοι
μιαν φοράν διέφυγε την παγίδα, θα επανήρ-
χετο δια να συλληφθής.

— Όθεν ουδέν άλλο ήδύνατο να πράξη ό άρ-
χηγός της άσφαλείας ή να περιμένη την άφι-

ξιν του ύπαστυνόμου, μέχρις ότου δ' όστος
φθάση έπορεύθη δια να έπισκεφθής τον πρώ-
τον όροφον, εις τον όποιον δεν ελχεν άκόμη
εισέλθει.

— Άνήλθε λοιπόν και εις τον διάδρομον εί-
ρηκε τά κλειδιά επί των κλειθρών, προς τά
δεξιά, άνωθεν της αίθουσής και του άναπατη-
ρίου, ύπήρχε δομάτιον ύπνου και κομμωτή-
ριον, εις το όποιον παρηγείρει κανείς παρόμο-
ζον κράμα ειδών πολυτελείας και κοινών επί-
πλων.

— Ουδέμια άταξία παρατηρείτο άλλως τε. Η
κλίνη ήτο έστρωμένη δια σινδώνων, τά σπαρ-
ρια εν τούτοις ήταν κενά, και το παραλάνθος
του κομμωτηρίου ήματοφυλάκιον ήτο κενόν
ένδυμάτων γυναικείων.

— Μια άκόμη άπόδειξις, ότι το θύμα ήτοιμά-
ζετο να άναχωρήση εις μακρινόν ταξείδιον,
και ότι έσκόπευε μάλιστα να μη επανέλθη πλέον
εις την οίκίαν έκείνην.

Εις το σημείον τούτο των έρευνών του εί-
ρισχeto ό άνώτερος άστυνομικός υπάλληλος,
ότε προσεέλκυσεν αυτόν εις το παραθύρον ό
κρότος άμαξής, ήτις έστάθη πρό των κινυλίων
ελχε καταλθόντα τον ύπαστυνόμον, τον όποιον
ό Πιεδούσης είδοποίησε και έσπευσεν εις συ-
νάντησιν του.

— Μεταξύ δικαστών, συνειθισμένων εις ποινι-
κάς άνακρίσεις, ή συνεννόησις γίνεται ταχέως,
ό δε άρχηγός της άσφαλείας με λίγα λόγια κα-
τέστησε τον συναδέλφον του ένήμερον της ύ-
ποθέσεως.

Κατόπιν, επειδή έσπευσεν να άποπερατώση
την υπόθεσιν της όδοι 'Αρβαλί, δια να έπι-
στρέψη εις την άστυνομίαν, ώδήγησεν άνω
κατ' εὐθείαν εις το ήεροφυλάκιον εν ό έκειτο
το πτώμα του δολοφονηθέντος.

— Αυτός εινε! έφώναξεν άμέσως ό ύπαστ-
υνός του τμήματος.

(Η συνέχεια εις το φύλλον της Κυριακής)

Ο Μάρτιος

— Ότε ό Ρωμύλος, ό πρώτος βασιλεύς της
Ρώμης συνέταξε μνηολόγιον δια την νεοσύ-
στατον αυτού πόλιν, διήρσεσέ το έτος εις 10
μήνας και όνόμασε τον πρώτον μήνα Μάρτιον,
προς τιμήν του πατρός αυτού και Θεού του
πολέμου "Άρεως, όστις Λατινιστί όνομάζεται
Μάρς.

— Ό διάδοχος δε του Ρωμύλου, Νουμάς ό
Ποιμήτης, άναμορφώσας το μνηολόγιον έπρό-
θεσεν εις το Ρωμαϊκόν έτος τους μήνας "Ια-
νουάριον και Φεβρουάριον και κατεβίβασεν τον
Μάρτιον εκ του πρώτου εις τρίτον βηθών.
Λέμεντες δε εις την στάσιν ταύτην μέχρις ού
ή Χριστιανική Έκκλησία μετέβαλε την άρχη
του έτους εις τον καιρόν του Πάσχα. "Η δ' ά-
ταξίς αυτή ήλλοιώθη πάλιν εις την Γαλλίαν τον
1164 δια ψηφίσματος Καρόλου Θ', προτά-
σσοντος, όπως ό έναιότης εις το μέλλον άρ-
χεται την πρώτην "Ιανουαρίου.

Κατά τον Μάρτιον άρχεται ή άνοιξις ή φύ-
σις άναγεννάνται και πάντα τά πράγματα φαί-
νονται άναβιούντα εκ της μακράς του χειμώ-
νος νάρκης.

Θεσσαλονίκη Δις Άγγελική Τσιώμου

Ναυτικόν ρεκδό

Τό Γαλλικόν καταδρομικόν "Prince Royal"
περιείχον τας δοκιμάς του, άνέπτυξε ταχύτητα
34 κόμβων, ρεκδό το όποιον ουδέν πλοίον ύ-
ψηλού καστρούματος ήδυνήθη μέχρι τοῦδε να
έπιτυχη. Κατά τας πρώτας του δοκιμάς κατώ-
φθασε να άναπτύξη ταχύτητα 32,7 κόμβων, ή
όποια και αυτή ήτο ρεκδό σπουδαίον. Άλλά
άλλαχθέντος του τύπου του έλικος ή ταχύτης
ήξυσε κατά 1,3 κόμβους. Τό μόνον πλοίον, το
όποιον δύναται να παραβληθής προς αυτό, εινε
το Γερμανικόν καταδρομικόν "Goeben", της
αυτής χωρητικότητος (26.000 τόνων) και το ό-
ποιον άνέπτυξε κατά τας δοκιμάς του ταχύτητα
32 κόμβων. Νόν όμως ή μεγίστη ταχύτης την
όποιαν δύναται να άναπτύξη εινε 29,4 κόμβοι.
"Ο "Λέων" της αυτής τάξεως με το "Prince
Royal", έώσεσ 31 κόμβους.
Έλευσις

Άγγισλαος Ε. Άσκος

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήρησις Ιραυματίου εις την εδωνικην γλώσσαν

12 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λουκαντιέ, φονάζω. κι' έχριτι ού
λουκαντιέρος γίλαστος, γίλαστος ού άπλότρους.

— Παρούνννν, λίεε!

— Πνάμι ούρέ.

— Νά φάτι, λίεε πιά μ' να φάτι ούλου του
μαγαζί.

— Νά μ' φέρης τ' λιέου, ιένα πιάτου γιου-
μάτου πατίσης γιαχί κι κουκουρέτα ούγδου-
μήνια λιφτά.

— Άμέσους, λίεε! κι τρέχει κι τά πρου-
σούμ.

— Τρουν γιώ, τρώει κι ού Πλιακούρας κι προ-
ζούμσι κι γινούμσι τριτόικα. Φέρει μαδές
έπτα ού λουκαντιέρος μιά τούτρε κρασί κι πι-
εις την οίκίαν έκείνην.

Ού Ταχόν πασοῦς

νομι ήμευς διαρρήξισι. Κι φέρνει ού άσται-
νους άκόμα κι ιένα σουρό μείδουλονή-
μας κι μιά κόττα γινούμσι μαχαράκια. Τρώει
και κι παζούμσι. Κι αινούσινε δε γνάει
ισαφ' παρά φέρει κι ιένα πιάτου μακαλαβά-
κι κι καναρίνια που τρώγαι κι αχλόφαρι
κι τά δαγιά μας. Κι σπου τέλους-τέλους βγά-
ζουμ κατ' γρόσα να πληρώσομαι.

— Πάσων κάνει ρουτουλονάου, ούρέ τοι
δείπνου;

— Τίπουτις, λίεε.

— Πώς τίπουτις ούρέ;

— Τίπουτις.

— Ούρέ θέλωμ να πληρώσομαι.

— Δέ θέλω, λίεε λιφτά.

— Γιατί ούρέ.

— Γιατ' ετσι ούρέ. Τί λιφτά ούρέ θα πάρου
από σάς που μάς λιφτούσασι;

— Γειά σ' ούρέ βλάμ' τ' λιέου κι τούν φλάου
σταυρού.

— Τραβάνι να κοινοθύμω μέσα απόυ έγρα
δραμάντα. Σκαυτάδ' κόλασι φρίζουν ήλι μ'.
Προσέκομω μήπως έχουμ καμμία κακιά συ-
νάντησ'. Ού κόμους έπτα άπ' τού γλιέντ' έ-
παι σπου ύπνου. Τού προνυί θα μητ' ινδύ-
ξουσ στην πόλι ού Διγιάδουχους κι κάνουν ού-
λοι ούρέ νά τούν ύπουδηχούδιν. Ξαφνικά κα-
θούς προνυορούμω γλιέπομω να φουτόνη ένας
μαύρος ίσκιους. Ξέρουμω άμέσους κι αύθου-
ρά τά έφια μας κι τρέχουμ.

— Τίς ελ ούρέ ζούδιουν;

— Ούρέ τίς ελ λιέου;

— Πάμ μ' λίεε σά Ούβρέικα.

— Κι τραβάνι μαδές σά Ούβρέικα σόντας κι
λιγόντας.

Κιτάμω κουρίτσα κι κυράδισ σά παράθρα
σά τού κρύγιου νιρό. Κι κατούς προνυορούμω
σ' ένα σινιδό γλιέπομω διού χανουμάκια να κά-
θουμ σ' ένα καφάσι κι να μάς άγαντεύουμ
μυιαταλάχτους.

— Μήτρου μ', μ' λίεε ού Πλιακούρας.

— Έϊ, τ' λιέου.

Τρέχουμ ύθους δίγιου βήματα κι γλιέπομω
τού Κώτσου άπ' τη Τρίπουλι να σέρνιτι τοίχου-
τοίχου, βαστάζοντας κατ' ιπ' ώμου.

— Τ' ειν αυτούνου; ούρέ τ' λιέου.

— Εινι.

— Τ' εινι;

— Άρνι.

— Άρνι!

— Ναι ούρέ Μήτρου μ' τούκλιφα άπ' ένα
χασάπικου.

— Γιατί ούρέ;

— Νά τού φάμ.

Θυμώνου κι γιό τούτινης που λιές κι τούν τρα-
βάνι ύθους κι κατιούδειαν γιά τού χασάπικου.

— Νά τού βάλς άπλότρω, λιέου πίσου ίκει
που τούβρης.

— Άνασινάς' ού μαύρους κι τού γυρίζ' πίσου.

Κι' άλχουθάει μαζί μας ύστρις; πριλίπους.

Πάμ μετς να καταλδουμω γιατ' μάς έκουμω
νύστα. Πιράσσιμα θαγμασίους κι οβριουπριτίους.

Κατακλινουμω μαζί μ' τού Πλιακούρα. Κι'
δου νάρθ' ού Μουφφάς κι να μάς κλειό'

τούς ούφθαλμούς πριλίγυκα λέμω κι ξαναλιέμω
γιά τού κουρίτσο που θάν σά ρόδου κι σάν κρι-
νον, π' θά στήν τ' άχελιη τ' μέλι κι θάν' σά
αηδόνι κι σά καναρίνι.

— Μαυρουμάτα θέλου ιγώ, λίεε ού Πλια-
κούρας. Άκούς. Μαυρουμάτα κι μιλαχρινού-
τακι.

— Κι' ιγώ, τ' λιέου, θέλου ιένα ρουδουκό-
κινου ξανθούτακου σά φρατζόλα.

Κατά τού ξημέρομω μάς ξυπνάει ή τρου-
μπέτα. Νιβούμσι γιλήγοις κι τρέχουμ γιά
τού σταθμό. Τραβάνι στη γραμμή άνάμια
απόυ κόσμου γιλάδισ κι μιλιούνια. Ούλη ή
Σαλονιένη βόισασι σπου πδάε. Θά μητ' ού
Διγιάδουχους σ' πόλι κι πόλι ξεπυλλάθω. Κό-
μους άπών σά φανάρια, κόμους σά ντι-
λιγραφέζα, κόμους σά υπαλκούνια, σά πα-
ράθρα, κόμους σά κυραμίδα κι σ' τού τα-
ράτσος, κόμους ούλουθιν γυρουβουλιά, άπών
κι κατ' τριβόδισα. Ξύσουμ κυρί τούν λαγόν
σου κι έχει να γινή. Ούλουθιν σημαίης κι' ού-
λουθιν λουλούδι κι σουλιόματα. Μπαίνουμ
κουτά σπου σταθμό στη σρά κι άνεμώουμ.

Γόρου χαλάει τού πικιουό. Σουτή άνδρου-
πουλάσσια βαρυφουρτουνασιμένη ή κόμους.

Φουνάς', ζητουκρανάς' τ' γιλάε τού κινου.

Άξουματικου σπου σταθμό, ίπσιόμοι σπου
σταθμό κι λουγής, λουγής προυσάπτα. Πάσιν
ού μαύρους να χάσου τού μυαλό μ'.

Τέλους φαίνιτι απόυ μακρυά να φτάν' ού
στρατός. Ού κόμους συνταροόσι. Φουνάς'
κι έλιαμυγνίτι, χαλάει τ' αυτιά μ'. Πέφτουμ
κανονιές, πέφτουμ μπαταργιές, σάντι σημαί-
γες κονιεύτ' ή γής κι τού σ' ού τούπος.

Προυβαίνι μπροστά του αυτιούμνιτου κι
φαντάς' ού Διγιάδουχους σάν ήλιους σά φρε-
γάς'. Χατέλνω ού έριμους. Τόχασα κι πού να
τόβρου. Μόστουμ κι καίει τού μυαλό μ'.

Ζαλοτκα. Τί "ζήτου" ήτουν ιένα κι τί κου-
μουρις. Λίγου έλιμω να έβριδός' ή γής κι να
κουτρουβαλίε σά πάσταρα. Ρίχνει ού κό-
μους λουλούδια καθούς προνυορούει ού Δι-
γιάδουχους κι' άλχουθάει ού στρατός, σήνει
πιριτόερα διμένα μ' γολάτις κουρδέλλες κι
σπάει σι ζήτου κι' άπουζήτου.

Ούλους αυτούνους ού κόμους, ούλους αυ-
τούνους ού ούκινανς σταματάει σπου ξινουό-
χίγιου τού "Σπλιέντι Μπαλάε" όπ' άνιβαίτι
ού Διγιάδουχους. Ούλη ή μέρα προυσιέν φου-
νές κι ούγανόσι.

Γήνημ τού Κουτρουλί ή γάρους. Σμίζαμ μ'
τού στρατό κι γιντίσσιμ διόντους. Μείνουμ ού
Πλιακούρας κι χόμωμ χασάπικου κι' άναμ γύ-
ρου ού ντυνάσις κι βρόντισι.

Κατά τη νύττα προυνομω ιγώ κι ού Πλια-
κούρας ού Πλιακούρας κι γιό τού δρόμου τού
γεγυνούς.

— Πού θα καταλδουμω ούρέ, τ' λιέου.

— Πάμ μ' λίεε σά Ούβρέικα.

Κι τραβάνι μαδές σά Ούβρέικα σόντας κι
λιγόντας.

Κιτάμω κουρίτσα κι κυράδισ σά παράθρα
σά τού κρύγιου νιρό. Κι κατούς προνυορούμω
σ' ένα σινιδό γλιέπομω διού χανουμάκια να κά-
θουμ σ' ένα καφάσι κι να μάς άγαντεύουμ
μυιαταλάχτους.

— Μήτρου μ', μ' λίεε ού Πλιακούρας.

— Έϊ, τ' λιέου.

— Νά τά κλιέφουμ.

— Κι βιβαίους να τά κλιέφουμ.

— Πότις ούρέ;

— Αύριγιου τού βράδ.

— Χατ' βιβαίους να ρθή κι' ού Βασιλιάς να
ρθούν κι οι ίπλιόποι οι Πρίγκρητις κι' οι
ποιγρηπουτιούσις.

</

Ἀπὸ τὴν δοκωμοσίαν

ΤΙ ΕΙΔΑ

Δὲν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι οὔτε βουλευ-
της, οὔτε ἀρχιμανδρίτης, οὔτε κλητὴρ, οὔτε προ-
νομιοδότης, οὔτε κανὼν κουνιοπὶ τῆς Βου-
λῆς. Αὐτὸ ἔμεις δὲν μὲ ἡμιπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ
θέλω—καὶ πολὺ μάλιστα—νὰ ἴδω τὸ νέο μας
βασιλικὸ ζευγάρι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκθώσεως.
Μετὰ πολλὰς ἐπικινδύνους ἀναγνωρίσεις ἐστρα-
τοπέδους ἐπὶ τέλους κάπου μὲ τὰ μάτια ἐτοίμα
νὰ δράσω. Εὐρισκόμενα ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ ἕνα
στρατιωτὴ τῆς παρατάξεως—κουραμπιὲν ἴσως
ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ ὁμοσφο.—Πρὸς
δοσμάς ἐσυνόρευνα μὲ μίαν ἐλόκληρον ἐπὶ ἐκείνῃ
καρμάναν καὶ πρὸς βορρᾶν μὲ ἕνα ἐγκον ἀν-
θρώπων ἐκ ἐποικο ἐννοήσεως μᾶλλον φορέματα
καὶ τοῦ ἐποικο τὸ καπέλλο, ἀληθινὸν καὶ πάνο-
πλον Μπιζάνι, αἰωρεῖτο ἀπὸ πάνω μου σὺν σπῆδι
τοῦ Δαμοκλέους.

Ἐξάφην ἠκούσθησαν ἀπὸ μακριὰ αἱ σάλπιγ-
γες· εἶδα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ στρατιώτου
παρουσιάζοντος «ἀρμ» νὰ περᾷ βιαστικῶς ἕνα
πόδι ἀλόγου καὶ κατόπιν... τίποτε περισσύτερον.
Τὴν κρίσιμον στιγμὴν αἰσθάνθηκα μὴ γροθὶ ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς μου καὶ ἕνα μαῦρον παραπέτασμα
κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἐκύλισε πρὸς τὰ
κάτω· ἐντρομος στρέφω ὀλίγον πρὸς τὰ ἐπάνω
καὶ βλέπω... τὴν υπερκειμένην μου κεφαλὴν χω-
ρὶς τὸ περσικὸν τῆς φρούριον. Ἐνόησα ἀμέσως
ὅτι μὴ ἀπότομος κίνησις τῆς παραμάναν ἐποίησε
τὸν μακροφωρμένον πύργον ποδὲς εἶχα ἐπισθὲν μου
καὶ τὸ... Μπιζάνι ἐπέσεν... εἰς τῆς κεφαλῆς μου.

Μετὰ τὸ ὅραμα ἐπὶ τὸ σπῆδι μου ἐντε-
λὸς ἱκανοποιημένη.

Βεατρίκη

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

[Ἀπὸ ποίημα κυκλοφοροῦσαν
τὴν ἡμέραν τῆς Βασιτείας Του].

Λουλούδια, βασιλόπουλο, σὴν τελετὴ σου στρώνω
καὶ μ' ἕνα δάκρυ μου ν' ἐγὼ
τὴ βασιτίει σου εὐλόγῳ
τὸ δρόμο σου μερῶν.

Στὸ πρῶτο γαμοῦλό σου
διαμάντι δὲ σκορπίζω
οὐ φταίνει ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ
κ' ἀντὶ στολίδι, Ἀγωνιστοῦ
τοσούτου σου χρυσοῦ.

Χρυσὴ σου ἡ Μοῖρα! Πάρε τα τοῦ Ὑμντοῦ
[καμάρι,

ἐκεῖ ψηλὰ ἦσαν γραφτό,
τὸ χεῖρ σου τὸ ἐξηλτό
τὸ δικό μας νὰ πάρῃ.

Μεγαλό μου, νὰ εἶς ἰδὼ μὴν ὦρα Κωνσταντῆ
νὰ ρίξω ἀπάνω σὴν Τουρκὶα
στὸ πλάι σου μὴν τοιφεκά,
κ' ἀμέσως ἄς πεθάνω.
(Ἀπόσπασμα)

Γ. Παράσχος

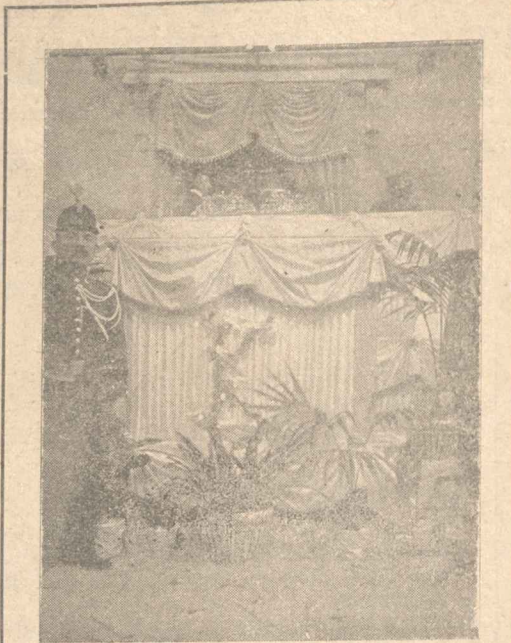
Ἀπὸ τὸ Ρονδίνον

Αἱ λεμβοδρομίαι
τῶν Πανεπιστημίων

Χθὲς ἔλαβα χώραν εἰς τὸν Τάμεσιν ποταμὸν ὃ
μέγας ἐτήσιος λεμβοδρομικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν
λέμβων τῶν Πανεπιστημίων τοῦ Oxford καὶ τοῦ
Cambridge. Διὰ τὸ πέμπτον κατὰ συνέχειαν ἔτος
πρῶτη εἰς τὸ τέρμα ἐφθάσεν ἡ λέμβος τοῦ Ox-
ford προηγμένης τῆς τοῦ Cambridge κατὰ τὰ
3/4 τοῦ μήκους τῆς.

Οἱ φανταστικὸι ὅμως τοῦ Cambridge ὀπαδοὶ λέ-
γουν ὅτι δὲν καὶ ἡ λέμβος τοῦ Oxford ἐφθάσε
πρώτη, οἱ πραγματικὸι νικηταὶ εἶνε ἡ τὸ Cam-
bridge, καὶ πραγματικῶς οἱ «ἐνοικιοὶ κυανοί»,
ὅπως καλοῦνται οἱ τοῦ Cambridge ἔνεκα τῶν
χρωμάτων των, προσπορεύοντο κατ' ὅλον τὸ διά-
στημα τὸ ὅσον υπερβαίνει τὰ 4 μίλια, μολὶς δὲ
εἰς τὰ 300 τελευταίας ὁδὸς ἡ λέμβος τοῦ
Oxford κατέφθασε τὴν ἀντίπαλὸν τῆς λέμβον.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ Cambridge ὑπέστη σει-
ρὰν ἀτυχῶν πρὶν ἢ φθάσῃ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀγῶνος.
Οἱ καλλιτέρι τοῦ κυνηγίου ἠθρόνησαν μίαν ἢ
δύο ἐβδομάδας πρὸ τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἦτο συ-
νηθὸς πολὺ δύσκολον νὰ ἐκφυγῶσιν νέοι εἰς
τέσσερις βραχὺ χρονικὸν διάστημα. Καὶ ὅμως τὰ ἐ-
καταφέρθησαν θαυμασίως, μὴ ἔλεγεν ἕνας Ἀγγλος

Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ ἐξέδρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὑπέ-
γραψε τὸ ἔγγραφο τῆς δοκωμοσίας του.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

καὶ θὰ δημοσιευθῶν, μὲ τὴν σειρὰν των, τὰ ἐπὶ
μὲνα λογογραφήματα, ἐκ τῶν σταλέων τῆς παρ-
θοσαν ἐβδομάδα:

ΠΕΖΑ.—«Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸν πόλεμον»,
Φρόν.—«Ὁ προσκεκλημένος», «Ἀκρᾶ αἰσία»,
«Φοβερὸς δημοσιογράφος», «Ἀπομνησμο-
θεοδ. Δηροπούλου.—«Τὰ κομικά τοῦ ποί-
μου», Εἰρ. Δίκτη.—«Ἐν ἀνέκδο. τοῦ Βασιλ.
Ἀγῆς. Λεβέντη.—«Πῶς πρέπει νὰ ἐργάζεται
τις» Π. Βρισμτζάκη.—«Γνώμαι καὶ σκέψεις»,
Ἰω. Ζήρα.—«Οἱ τρεῖς ἱερεῖς» Κων. Βλάση.—
«Στὴς Κύπρον τὸν ἥρωα» Πολ. Α. Κυρου-
νίου.—«Ὅλγα τινα περὶ Κρήτης» Νικ. Γ.
Κυριακού.—«Δόλια» Κ. Α. Παπαζαχαρίου.—
«Ὁ Γιοργαλὴς» Ἀπ. Δ. Δασκαλίου.—«Ἡ
Σάμος» Ε. Παπαναστασίου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.—«Λυρικά» Σπητ. Ἀλφει-
«Στὸ Σαραντάπορο» Μαρῖου.—«Στὴν εἰσὶν
σου» Σπασ. Φεγγίτη.

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ τὴν πα-
ρῶν τῶν ἐγκρινόμενων λογογραφημάτων

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

61 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Κορνήλιος καὶ οἱ Μανιταί

Ἐνθουσιώδεις καὶ περιγραφεῖς οἱ Μανιταί
ὑπεδεδύθησαν τὸν Πελοπόννησον καὶ τὸν Καπὸ-
διστρίαν εἰς τὴν πατρίδα των.

Οἱ δύο Μαυρομυχαλῖται ἥρωες αὐτοῦς
δηγοῦντο τὰ δεινὰ παθήματά των, ὃ ἔνι
Πελοπόννησος ἐνεκεν τῆς ἀπονομῆς ἐπισημ-
σεῖς του εἰς τὸ Νάβητον, ὃ δὲ Κισαῖος, ὃ
νεκρὸς τῆς φυλακῆς του εἰς τὸ Ἄργος.

Αἱ ἀφῆρησες αὐταὶ κατ' ἀρχὴς συνεκρίθησαν
τοὺς Μανιταίς διὰ τὴν δεινότητα των ὅτι
ἐχόντων αὐτῶν, κατόπιν ὅμως τοὺς ἐξηγησάμε-
να περισσύτερον ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου.

Ἐνεκεν τοῦτο ἀνέμενον ὅλοι τὴν ὄψιν
τοῦ Κορνήλιου καὶ τὸν στρατηγὸν των, διὰ
νὰ ἐκδικηθῶν αὐτὸν μὴ ὅλην τὴν δύσιν των,
οἱ αὐτοὶ ἐπὶ τὸν ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου.

Τὰ στρατεύματα ὅμως τοῦ Κορνήλιου ἀν-
τελόντων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Μανιταί,
τοὺς ὁποίους οὐδὲς εἶχε στρατιωτικὴν εἰς ἡ-
λίκας, πέλας αὐτοῦς μὲ ὠρῶντας ὑποκόμους
νὰ πολέμησιν ἐναντίον τῆς Μάνης!

Οἱ Μανιταί, ἐννοεῖται, μόλις ἐφθάσαν εἰς
τὴν πατρίδα των, μετεμελήθησαν κυρίως διὰ
τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὅποιαν ἔδωκαν τὸν ἑ-
κόλως εἰς τὸν Κορνήλιον, καὶ δὲν ἐφῶντο
ν' ἀποσκηρτήσουν καὶ καὶ νὰ ἐνοῦσιν μὲ τοὺς
ἐπαναστάτας συμπατριῶτάς των, ἀφῆρησες
ἐπὶ τὸν ἄλλον τὸν ἄλλον.

Ἡ θέσις τότε τοῦ Κορνήλιου ὑπῆρξε δεινὴ
διότι χωρὶς νὰ προσφύσῃ νὰ συγχωρῇ μὲ
τοὺς ἐπαναστάτας, εἶδεν ὅλους τοὺς αὐτοὺς
ἰου λιτωτατοῦντας, καὶ εἶδε τοὺς τοὺς φη-
λους του καὶ ὑποστηρικτάς του ἐχθροὺς θανα-
τοῦς, καὶ εὐρῆθι μόνος καὶ ἀπορροσισμένος
εἰς ἕνα τίπον ἐξηγρημένον καὶ λυσσομένο
ἐναντίον των.

(Συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.—Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην
3—12 μ. μ. Ταῖνια 10 κινηματογραφικῶν πα-
ραστάσεων, τῶν διασημωτέρων τῆς Εὐρώπης.
Πανελλήνιον.—Ὁ φημισμένος καὶ μεγαλ-
τερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς
διὰ τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Κ. Ἐμπειρίου.
Ρεῖς ἀλλὰ καὶ ταῖνιων τὴν ἐβδομάδα. Ὅλην
στοι Κρασοῦ.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οἰκοδομηθὲν ἀπο-
κλειστικῶς διὰ Κινηματογράφων, πολυτελεῖα
φωτισμῶς θαυμάσιος, ἀσφάλεια, θύμω ἐξόδου
καὶ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεότερον θέατρον.
Αἱ ταῖνια πρῶτης τάξεως ἀπὸ μεγάλων δι-
κῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ταῖνια ἐπίσης καὶ ἀπὸ
Ἑλληνικῶν. Ὅδος Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ
μεσονυκτίου.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

- 24) «Διόδοτος».
25) «Πέτρου ὅρν» (Πάντα θὰ σὰς τοιμῶ).
26) «Ἀγρονομικὸς Ἑρως».

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος»
ἀρχονται καὶ λήγουν οἰανδήποτε ἐποχὴν τοῦ
τους.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αἱ δημοσιεύμεναι εἰκόνες στρατιωτικῶν
δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πέτρου ὅρν. Τὰ γραμματόσημα ἀνταποσώ-
πουν δραχ. μίαν καὶ 50. Ἐνδεχθῆναι φευδόμενον καὶ
ἐνδεχθῆναι μέρος τῶν καταχωρίσεων. Τόμος ἀ-
ποστέλλει.—Ἀλέξ. Κυριακίδου. Σὰς ἀπαντήσα-
μεν εἰς δημοσιεύσιν.—Κόμην Μόντε Χρῆστον.
Ἐκ παραλήψεως δημοσιεύσιν καὶ τὸ προηγου-
μεν ἱκανὸν σὰς καὶ τοῦ ἱσταμένου νεανίου. Δεπτὰ
55 εἰς διὰ τὸν σὰς. Ἀποστείλει καὶ ἄλλο ἀργό-
τερα τὸ ὅποιον ἔμωσ δὲν δημοσιεύσιν.—Νιλ.
Spani. Στείλατε τὸ ἐκ νέου.—Β. Κομισσοπού-
λου. Ἀφῆρησες. Δύνανται νὰ δημοσιεύσιν εἰς τὰς
καταχωρίσεις ἀντὶ δραχ. τριῶν.—Α. Κορδάτου.
Ἐξηγήσεις σαφέστερον εἰς τῆς.—Ι. Χριστο-
δουλάκη. Τὰ σταλέντα δύνανται νὰ δημοσιευ-
θῶν μόνον εἰς τὰς καταχωρίσεις πρὸς 10 λεπ.
ὁ στίχος. Δύο δραχμὰ εἰς τὴν διὰ τὸν σὰς.—
Ἡλ. Διαμαντοπούλου. Ἐλήφθη σημειώσις τῆς
ἐπιστολῆς τοῦ ἀνδραγαθῆς θὰ τῇ ἀπαντήσουν.—
Σ. Μοσχά. Ἡ εἰκὼν ἴσως δημοσιεύσιν ἀργό-
τερα.—Χρ. Π. Χρυσόπουλ. Μάνδραν. Διὰ νὰ προ-
τιμῇ καὶ δημοσιεύσιν δηλ. ἐγκρίτως χρειάζον-
ται δραχ. 2 καὶ λ. 20. Εἰς γραμματόσημα.—Ἀριστ.
Ἀντων. Καλῆρας. Ἀποστείλατε τὰ πάλιν.—Α. Α.
Κουσι. Ἀφῆρησες. Ἀπορρίψιν πῶς ἐπεταὶ ἀπὸ
τάς ἐπὶ δὲν ἐπιστρέφει ἀκόμη εἰς τὴν ἑστῆρα
αὐτὴν νὰ γίνεταί καμμία μερολήψις.—Ι. Πασα-
ρας. Κοζάνη. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τοιχογραφηθῇ
ἄλλῃ τῇς ὁρότης τῆς μελάνης.—Θ. Χ. Ἀν-
θωπία Βόλου. Παρὶ Βασιλικῆς δημοσιεύσιν ἀλ-
λοτε ἢ «Ἑλλάς» ἐκτενέστατον μελέτην, εἰς τὸ
ὅν ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς.—Σωτ. Σγουπ.
Σπάρτη. Τὰ δημοσιεύσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.
Ἀγγελ. Τοῖσιν. Θεσσαλονίκη. Τὰ ἐν τῇ
πρώτῃ περιγραφῇ εἶχαν δημοσιεύσιν προηγου-
μεν εἰς τὰ καὶ μερῶν φύλλα.—Ἀλέξ. Κυριακ.
Ἀφῆρησες. Κατόπιν τῶν ἄλλων γεγονότων ἡ
ἀναπόκρισις δὲν ἦτο πλέον ἐπικαιρὸς.—Εὐδοκ.
Παπ. Κουλ. Ἀλμυρόν. Ὑπάρχει ἡ περιγραφὴ ἀλλ'
ἐκτενὴς διὰ τὸ φύλλον μας. Στείλατε τίποτε συν-
τομώτερον.—Γεώρ. Θ. Τσοῦκας. Ἀμερικὴν.
Ἄν δώσετε ὀλίγην ἀκόμη προσοχὴν εἰς τὸ μέ-
τρον ἢ τῆς καλῆς στήλης.—Αθαν. Κα-
νατο. Κωνσταντ. Πολὺ καλὸ τὸ ποίημα, ἀλλὰ
μερικὰ ἐλλείψεις τοῦ στίχου ἐμποδίζουν τὴν δη-
μοσίευσιν. Γράφετε βραχύτερα.—Ι. Πετρονιά-
κη. Ἀνατολὴν πρὸς δημοσίευσιν.—Ναπο-
λέον. Δὲν ἐπεσφῆν κατὰλληλον πρὸς δημοσίε-
υσιν.—Εὐγέν. Μήτσος. Ὑπολείπονται διὰ τὴν δη-
μοσίευσιν δραχ. μίαν καὶ 80.—Κ. Μωραΐτην. Ἐ-
λήφθη.—Σωφ. Χαλκιδιότης. Ἡμερολόγιον
ἐστὶν ἀπὸ τῆς τότε ὅτε ἐλήφθη ἀντίκτυπον.—Ι.
Ζαζάν. Ἐνταῦθα. Ἐπλήρου τοὺς ὅρους καὶ τὰς
ἐξουσίας τοῦ διακυβερνήτου περισσύτερον τῶν ἄλ-
λων.—Γ. Ραζοπούλου. Ὁ καλύτερος τῶν τῶν
ἐπιστολῶν εἰς τὸ γραφεῖον μας καὶ τὸν ἀποστεί-
λαμεν ἐκ νέου.—Π. Βρισμτζάκη. Ἐστῆρα.
ἴσως ὅμως ἀργόσχηρ ὀλίγον περισσύτερον τοῦ
σημῆνός ἐπειδὴ ἐστὶν ὅτι δὲμα ταχυδρομικῶν.
Ἀφῆρησες ἀντιφῶν.—Πατρ. Μωραΐτην. Δὲν
ἐπεσφῆν ἀκόμη τὸ ἀντίκτυπον τῶν Κορυφαίων
γραμματοσφην πρὸς ἀφῆρησες.—Γ. Μήτσος.
Ὅταν δημοσιεύσιν τὰς ἀποστέλλουσιν. Ἐκ τῶν
καταχωρίσεων τὰς ὁποίας ἐπεσφῆν δημοσιεύσιν
δὲν μὲν δύνανται εἰς ἐξῆς γλῶσσας δὲν δη-
μοσιεύονται.—Σ. Παπαναστασίου. Μόνον εἰς τὰς

καταχωρίσεις δύνανται νὰ δημοσιεύσιν ἀντὶ δραχ.
δύο καὶ 50.—Μ. Κουμουτσῶν. ἴσως δὲν ἐνε-
κρίθη.

Π. Φρόνιμον. Ι. Παπαβασιλείου. Ι. Ζήραν.
Κ. Βλάχον. ΙΙ. Κυριακίδου. ΙΙ. Βρισμτζά-
κη. Πει. Ἐπιτοροσφῆν. Θ. Ζαζάνην. Νι-
κηφ. Κυριακίδου. Ν. Πολιάδην. Θ. Ἀνθο-
μῶν. Ἀγαθ. Τέταν. Σ. Σγουπῆν. Κ. Παπα-
ναστασίου. Ἀγγ. Τοῖσιν. Κ. Καραβόταν.
Σ. Ριζοπούλου. Θ. Δημόπουλον. Ι. Ζαζάνην.
Σ. Ἀναγνωστάκη. Ι. Νευροπολίτην.

Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα λογογραφήματα ἐλή-
φθησαν, καὶ θὰ δημοσιευθῶν μὲ τὴν σειρὰν των
ἐφ' ὅσον ἐγκριθῶσιν.

ὍΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ δὲν εἶνε γράμ-
μένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὑψέως τοῦ χεί-
ρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δύο, ὡς ἀχρηστο-
διὰ τοῦ τυπογραφείου, δὲν ἐξετάζονται διό-
λου, οὐδὲ ὑποβάλλονται εἰς ἐγκρίσιν.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δη-
μοσίευσιν καὶ τῆς στήλης ταύτης.

Xenitemeno Aidonaki, καὶ λοιποὺς.—Ὅσοι
ἀποκαλεῖται καρτοσυλλέκταις ἐκείνοις οἵτινες δὲν
ἀρέσκονται εἰς τὰς ἐν τοῖς c. p. ἀναφερομένας
ἀκοσμίαις:—«Πέτρου ὅρν»

«Ἀγωνιστὸν Ὑψήνην».—Πόσον εἰσὶς ἐρωτοκυ-
πημένη! Ἡ θέσις σὰς εἶνε ἀξιολύπητος καὶ σὰς
συλλυποῦμαι.—«Πέτρου ὅρν»

Μικροῦλα τοῦ Πάλλου.—Φτώχῃ καρδίᾳ, μικρῇ
καὶ πονεμένη, ζητεῖς παρηγορίαν, καὶ οὐδεὶς γὰρ
σὰς δὲν ποιεῖ, δὲν ῥέχνην μὴ ματιὰ ἡμέραν τε
καὶ νύκτα κλαίεις καὶ θρηνητεῖς, σ' ἐρωμένα μέρη
τοῦ ταίρι σου ζητεῖς. Ἀγγ. Παπαλεξόπουλος
Καρδίτσα.—sen. sen—

Χαρισμένο σ' αὐτὴν ποὺ μὲ νοῦθι:

ΕΛΛ

«Ἐλα μέσ' στὴ θερμὴν τὴν ἀγκαλίαν μου
ποὺ στόλισα γὰρ σὰς μὲ λουλούδια,
ἕνα γλυκεῖα ἐσθὴν ποὺ σὲ προσμένει
ν' ἀκούσῃς τῆς ψυχῆς μου τὰ τραγούδια.

Ἐλα ποὺ ἡ ματιὰ μου τὴ ματιὰ σου
νὰ ἀντικρύσῃ μὲ χαρὰ προσμένει,
Ἐλα ποὺ ἐσθὴν νὰ μ' ἀγκαλιάζῃς,
πρὶν νὰ ῥέχνην τὴν καρδίαν μου πελαμένην.

Ναί, ἔλα μὴν ἀργήσῃς, γὰρ ὡς ποὺ
αὐτὰ εἶδη τὰ λουλούδια ἡ ἔλπις
στόν τάφο μου ὅτι ἐπὶ τῆς ματιᾶς
ἐσθὴν νὰ τὰ βάλῃς γὰρ στολίδι.

Ζάκυνθος

Στέλιος Ριζοπούλος

Ἀνταλλάσσω c. p. παντὸς εἶδους ὡς καὶ προ-
σωπικὰ πανταχόθεν μὲ πάντας, ἐντὸς φακέλλου
κεκλεισμένου. Δοῖς: Παύλος Ἀρμάν ρ. γ. Ἀρμάν.

Ἡ Δις Ἑλὰς Πατρίδου ἀνταλλάσσει c. p. ἐν-
τός φακέλλου. Προτιμᾷ θαλασσογραφίας καὶ Ἀ-
γιογραφίας τοῖς Ἀθῆναις. Μετόχους 50.

Ἀντ. c. p. μὲ πάντας. Προτιμᾷ εἰδύλλια. Δοῖς:
«Βασιλίσσα τῶν Ἰνδιάνων», ρ. γ. Ἐνταῦθα.

Ἀντ. c. p. μὲ πάντας. Προτιμᾷ καλλιγράμους.
Δοῖς: «Μυστηριώδης Χείρ», ρ. γ. Ἐνταῦθα.

Ἀντ. c. p. μὲ ὅλας. Προτιμᾷ καλλιγράμους. Δοῖς:
«Ὁ Ἐσχατολόγος Βικτωρίας», ρ. γ. Ἐν-
ταῦθα.

Ἀντ. c. p. μὲ ὅλας. Προτιμᾷ καλλιγράμους ἢ
τοῖς. Δοῖς: «Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου», ρ. γ.
Ἐνταῦθα.

Δέχομαι παγκόσμιον ἀνταλ. κάρτ-ποστάλ. Ἀ-
πάντησις ταχυτάτη καὶ ἀσφαλής: Ν. Β. R. 17
Decatur St Box, San Francisco America.

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον μὲ δημοσίους ἀπὸ
τῆς ταχέως καὶ ἀσφαλῆς.—Δοῖς τῆς Σπάρτης· Ἀκαδημίας 82

Κουταβάκι μου σ' εἶδα σ' εἶδα σ' εἶδα σ' εἶδα
σὺν νύκτιν σὺν μέσῃ καὶ ῥέμβασιν μονάχως
κ' ἕνα ρυάκι σιγανὰ μουρμουρίζε μπροστὰ μου
κ' ἐνοῦσθα στὸ μουρμουρίσμα σὰν καὶ νὰ μὴ λέγῃ
σὰν νύχτε παρηγορίαν νὰ χύσῃ σὴν καρδίαν μου.

Καὶ τὰ πούλια γύρω μου γλυκὰ ἐτραγουδοῦσαν
σὰν νὰ ἐμπαύοντο κ' αὐτὰ μέσα στοὺς λογιζομένους
καὶ μέσα στὸ τραγούδι των παρηγορίαν μὴ δύναν
σὰν νὰ ῥέχνην τοὺς μουσικὸς πόνους καὶ ῥέμβασ-
[σμούς μου]

Ἐξάφην ἀκούω θήματα καὶ στρέφομαι καὶ βλέπω
μὴ παχουλότησιν κοινὴν σὺν νὰ πλησιάζῃ
τὸ νὰ εἶ, τὸ καμάρωμα, ποῦ' ἡ περπατησιὰ τῆς
μοῦ φάνηκε ἀπαράλλακτα ἐκείνης ἐπὶ μοιζέτι.

Καὶ ἐπὶ πρῶτος ἐγὼ πλησίον τῆς νὰ φθάσω
νὰ βρῶ δροσίαν στὸ χεῖλ τῆς τὸ ῥοδοκαμωμένο
μὰ μόλις ἐφθάσα κοντὰ πρὸς τὸν προφῶν ἀκόμα
ἐπὶ... καὶ ἦταν ζεῖρον γλυκὸ καὶ παραινέον
ΤΒΙΔ

Ἀνταλ. c. p. Ἀπαντῶ Ἑλληνιστῇ, Γαλλιστῇ
καὶ Ἀρβανιστῇ. Διεθνοῦς: Ἀριστοτὴν Μπικι-
θικαν, Ἀρμελῆν Σαλαμίνος.

Ἀνταλ. c. p. πανταχόθεν. Προτιμᾷ ἐκ τοῦ Ἑκ
τοῦ Ἑξωταρικοῦ: Γεώργιον Καταπόδην, Ἀρμε-
λῆν Σαλαμίνος.

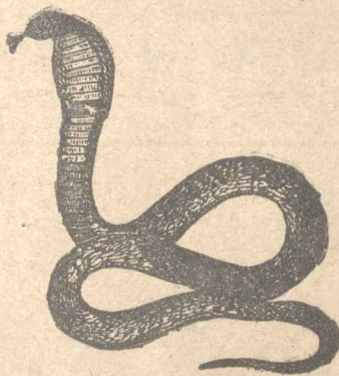
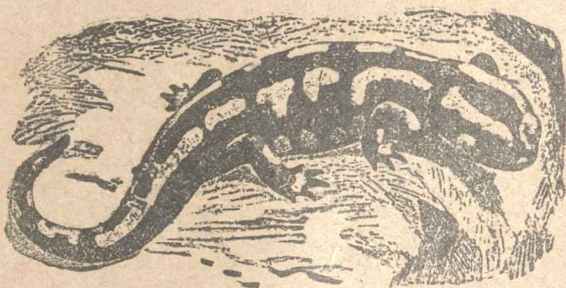
Ἐδχαριστὸ ὅλους ὅσους μὲ ψηφίσαντε φωνά-
ζοντες: Ζήτω ἡ Δόξα. «Ἐλπίς Ἑλλάς»

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν καὶ δὴ μὲ ὅλας.
Δο

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΦΑΝΤΑΖΕΤΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΧΙΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΤΟΥ ΗΛΙΚΙΑΝ

ΟΤΑΝ ΓΕΝΟΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΑΙ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΞΕΠΟΥΔΑΖΗ

ΑΦΟΥ ΕΜΟΡΦΩΘΗ ΚΑΙ ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΧΙΝΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΤΗ
ΖΗΤΕΙ ΕΝΑ ΘΥΜΑ ΚΑΙ ΚΤΥΠΑ ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ